

Návštěvníci Bazáru Svobody, buďte nám vítáni

Zvláštní ubytovací pokoje připraveny jsou pro hosty
z venkova se vším pohodlím

v nově vypraveném českém HOTELU "PRAHA"

ve středu české čtvrti, který vlastní

JOSEF PIVONKA

ROH 13. A WILLIAM ULICE, OMAHA, NEB.

VZORNĚ A ČISTĚ VYPRAVENÉ POKOJE

pro jednotlivce neb celé rodiny, s nejlepším zařízením. Vše zařízeno tak, že cítíte se budete tak jako doma. Zde naleznete výhody a lepší pohodlí nežli kdekoli jinde. Skutečný klidný český domov.

VNADNĚ ZAŘÍZENÁ JÍDELNA

kde prodávány jsou nechtutnější pravá česká jídla v každý čas. Jsme připraveni co nejlépe obsloužit venkovní hosty a vůbec všechny návštěvníky Bazáru Svobody. Obsluha nejvzornější. — Ceny levné.

Venkovní krajané jsou uctivě zváni k prohlídce hotelu v každý čas. — Jižní Trináctá pouliční kára Vás dopraví až ku dveřím Hotelu PRAHA.

NÁLEVNA VE SPOJENÍ S HOTELEM!

Zde možno Vám obdržeti nechtutnější a pouze nejlepší ochlazujející nápoje. Výborné doutníky a tabák, jakož i nejvyhlášenější cukrovinky. Ochutnejte náš výtečný mošt či cider.

KULEČNÍKOVÁ MÍSTNOST A STOLY PRO HOSTY!

Zde dle libosti možno Vám se pobaviti. — Stoly kulečnickové neb pro milovníky karet. Hlavní stan pinoklistů a tarokářů. — Vtip a humor na denním pořádku. Pravá česká ušlechtilá zábava zde pěstována.

BITVA U ZBOROVA

Již přes rok leží hroby u Zborova, nad nimiž mrtvé ticho dle — Což hřbitov ten v svém tmavém lůně chová, že nikdo se tu nemodlí?

Tu v půdě zvlhlé krve krápkami svůj věčný nyní dímá sen nejudatnější výkvět českých zemí, tak, jak byl v boji pokosen —

Jen spíte klidně pod tou prostou hroudou, neb z prachu již se zved' váš štít, a nové šiky vaší stopou rudou jdou vítězit a jdou se smít . . .

F. KRYŠTOF, český voják.

DOCHÁZÍ k bitvám, jež mají velký význam pro život celých národů. Bitva na Bílé Hoře, jakkoliv netrvala ani celé dvě hodiny a stála nepříteli jenom asi 200 mrtvých, znamenala pohřbení samostatnosti české na dlouhých tři sta let. Srbové měli svoje Kosovo Pole. V novodobých dějinách národa českého bitva u Zborova, první náš úder proti Habsburkům ve světové válce, má velkou důležitost. V bitvě té československá vojska porazila nejenom Rakušany na hlavu a pokrýla české prapory slávu nesmrtelnou, ale porazila i lhostejnost a váhavost ostatních českých lidí a vlila nový život do zahraničního revolučního odboje. Z toho důvodu význam této bitvy není možno ani dostatečně oceniti. Chceme krátce k vůli úplnosti přehledu o dosavadní činnosti československých vojsk zmíniti se o této bitvě.

Je tomu něco přes rok, co v amerických časopisech objevily se zprávy, že československá brigáda na Rusi ve skvělém útoku u Zborova zajala šedesát dva důstojníky a 3.150 mužů a ukofistila velký počet děl a kulometů. Zpráva tato poprvé upozornila svět na československou armádu. Vyvolala do té míry pozornost, že některé velké denníky americké uznaly za dobré o věci této napsati i zvláštní články, při kterýchto příležitostech po prvé upozorněna byla široká americká veřejnost na náš odboj.

K této bitvě došlo dne 2. července roku 1917. Až do konce měsíce května československá armáda byla rozptýlena po značné části ruské fronty, konajíce hlavně služby vyzvědačské. Začátkem června rozeslány byly telegramy, aby české rotý soustředily se v městečku Podháje, aby mohly podílet se na náporu jako útočné sbory. Bylo to poprvé, co celá česká brigáda se sešla a bylo mnoho radosti v očích dobrovolníků, když přehlíželi první šiky československé armády. Později došlo k rozhodnutí, aby Češi shromáždili se v Jezerné a zde došlo ke konečné jejich organizaci pro útok.

V té době již rozklad značně počal se jeviti v ruské armádě. Přípravy našich hochů pro bitvu, jejich nadšení, jejich touha po utkání se s nepřítelem — byly předmětem obdivu všech, kteří do něho smýšleli se zemí ruskou. Československá armáda byla pravou oásov u té poušti rostoucí lhostejnosti v ruských armádách. Nebylo jich mnoho. Pluky byly neúplné. Jenom asi 4.000 tvořilo jich celou brigádu. Oč byli slabší počtem, byli větší srdcem a odvahou.

Útok československé brigády zahájen byl v 9:15 hodin ráno dne 2. července. Podpora útoku byla špatná, přes to však československá vojska vrhli se na daný povel jako lvové ku předu a za chvíli volání na poplach: "Červenobílí přicházejí!" — ozývalo se podél rakouské linie. Přes to, že oba boky československé brigády nebyly kryty tak, jak měly býti, naši hnali se ku předu jako bouře.

Rakušané a Němci překvapeni byli rychlým úderem československých vojsků a neznámou doposud jejich taktikou. Naši hoši zdáli se býti nezranitelnými a hrnuli se ku předu jako jarní příboj, působíce nepříteli veliké ztráty. Nepřítel střílel do nich jako divý, podnikal protiútoky, ale nic nebylo platno. Československého pří-

boje nezastavil. Silné linie nepřátelské byly dobývány československými vojsky jedna za druhou. Do 3. hodiny odpolední čtyři linie byly v rukou československého vojska, které proniklo do nepřátelské linie do hloubky šesti kilometrů. Vítězství vyvolalo veliké nadšení v okolních částech ruských, kde ráno jevílo se takové nepochopení pro český útok. Několikrát Čechové vinou této lhostejnosti nalézali se v nebezpečí zaskočení a jenom své chrabrosti měli co děkovat, že mu zabránili. Bitva u Zborova proslavila české jméno. A takový chrabří čim dovedla vykonati hrstka našich hochů! Což kdyby jich bylo 50.000! Snad jinak dnes dopadalo by to v Rusku! Padlo mnoho dobrých našich hochů a mnoho bylo jich raněno. Leží tam u jedné vesničky haličské ve společném hrobě — ticho kolem nich. Rakušané tu zase vládnou. Naši odpočívají na území "nepřítelů."

PŘÍSAHA ČESKOSLOVENSKÉHO VOJSKA.

My, vojáci revolučního vojska, utvořeného daleko od hranic naší vlasti, rozbijíme na vždy pouta, jež nás vázala k Habsburkům a k říši rakousko-uherské. vzpomínáme křivd do dneš nepomstěných od staletí a před svým drahým národem nyní zastoupeným Československou Národní Radou skládáme tuto slavnostní přísahu.

Ve jménu naší národní eti, ve jménu všeho toho, co je nám jako lidem i jako Čechům a Slovákům nejvyšše svato, přísaháme, že bojovati budeme po boku svých spojenců proti všem našim nepřítelům do té doby, dokud naše země české i slovenské nesplynou v samostatný a nezávislý stát československý, dokud národ náš v našich zemích nebude úplným páнем svých osudů. —

Jako věrní bojovníci, nesouce ve své krvi dědictví našich slavných dějin a vždy jsouce pamětlivi nezapomenutelných hrdinských činů našich národních mučedníkův i našich husitských vojevůdů, slibujeme býti jich důstojní, nikdy z boje neutíkat, nijakému nebezpečí se nevyhýbat, rozkazů náčelníků svých poslouchati, své prapory a odznaky etiti, nepřítelů omloubat nikdy a za nijakých okolností neprositi a se zbraní v ruce se nevzdati, bratr bratra milovati a v nebezpečí chrániti, smrti se nelekati, a za svobodu národa i vlasti své vše, i život položiti.

Bez jakéhokoliv nátlaku, svobodně rozhodnutí tak dle této přísahy budeme jednati.

Nebylo to u Zborova naposled, co bila se Československá vojska za matičku Rus. Ve dnech od 5. do 15. července československé oddíly, zeslabené ztrátami u Zborova, byly jedinými, které zadržovaly útoky nepřítelů a kryly ústup ruských vojsk. Na tisíce ruských vojsků děkuje za své životy jenom této statečné obraně Čechů. Od Ostašově k Velkým Borkům a od Slachtinců ku Grabovec a Teklovce mařili československá bojovníci rozvinutí německého útoku, jenž mohl znamenati pobiti tisíců ruských vojsků. Zrada kolem dokola našich hochů a tito museli se nepřetržitě probíjet . . . Ale neutíkali. Němci útočili již v oblasti Zbaraže a Češi drželi se ještě pod Jezernou. Němci páhli již na Tarnopol a Čechoslováci odrazili německé útoky pod Slachtincami. Tarnopol již hořel a čeští a slovenští vojáci bili se ještě jako lvové u Grabovců. Strašlivě měli ztrá-

ty v těchto bojích, v kterých byli jediným spolehlivým ruským vojenským tělesem. Tak strašlivé ztráty, že sami Rusové oznámili, že československé vojsko bojevalo do posledního muže a vykrvácelo . . . Ale hrdinové od Zborova prosekali si cestu. Mnoho drahých jejich druhů padlo a ná 1.300 přivezi jich raněných.

"Zradili . . . zradili!" znaříkal jeden ruský časopis, když roznesla se zpráva o proradě, které dopustily se ruské sbory na československém vojsku. Zaplakala si celá spravedlivá Rus nad tím utrpením československé armády a užasla nad obětí, jakou hoši naši přinesli na oltář přátelství k ruskému národu. Mohou Rusové zapomenout? Budoucnost snad dá nám odpověď. Dnes Rusové doposud nejsou sví . . . Ale je silně možné, že jednou budou děkovati československým vojskům za svoji záchranu ve chvíli největšího nebezpečí.

U malé haličské vesničky, Cecové, kde odpočívají v společném hrobě padlí hrdinové československé armády, až se čas změní — bude státi pomník. Snad postaví jej Češi, snad Rusové na důkaz svého vděku. A při odhalení tohoto pomníku dojde jistě k shromáždění věrných Čechů a Slováků a věrných Rusů. První položí tu věnce, aby naznačili, jak váží si obětí, jež přineseny byly za osvobození vlasti, a druzí budou klásti věnce na důkaz velikého vděku hrdinskému národu, který pomohl jim, aby se vzpamatovali a smyli skrvnu, kterou dobré jméno národa potřísnili zaprodanci a zrůdci . . .

Odpočívají první hrdinové naší revoluce v prosté jámě. Dřevěný kříž označoval jejich rovny. Snad ani toho tam již není. Rakouská zást nezastaví se ani nad hrobem . . . Ač mrtví, přece mluví. Krásně to praví za ně československý voják, L. Plechatý:

Az domů dojdete, tam v naše strauy,
a v slunci stopenou zem užítte,
kraj od Sumavy k Tatrám požehnaný,
pak, bratři — prosíme — jen prosíme:
že my, jak zákony nám kázaly . . .
Ten pozdrav náš přec jistě donesete!
My neuzíme již ty lesy, nívy,
za něž jsme mřeli — orli Svobody.
Však mrtví, v jejich srdci chcem býti živi.

BITVA U BACHMAČE.

V PRVNÍ polovici března tohoto roku přišly přes Berlín zprávy, že po čtyřdenních prudkých bojích podařilo se německému vojsku, tehdy rychle vnikajícimu do Ukrajiny, překonat silný odpor československých vojsků. Tehdy německé armády postupovaly průměrně třicet mil denně podél celé fronty, narážejíce na nepatrný odpor a tu pojednou celé čtyři dny jsou zastaveny u místa, kde narazily na naši armádu, konajíce první část své anabase z Ruska. Jiných zpráv nepřišlo. Po té za nějakou dobu rakouské a německé noviny z říše daly do oběhu kachnu, že 11.000 Čechů zajato bylo u Bachmače. Nevěřili jsme — Čechoslováci nedají se zajímat. Ukázalo se, že jednalo se o pouhé — německé přání.

Bitva u Bachmače je druhou důležitou epizodou činnosti naší armády na Rusi. U Zborova nahlnala pouhá brigáda celým rakouským a německým plukům hrůzu a u Bachmače znovu prokázala svoji chrabrost a naznačila, že i v zaprodaném Rusku se dovede obhájit. Bude jistě zajímaví vyhlášení této bitvy, které je možno přičísti teprve nyní, kdy oční svědkové nalézají se mezi námi.

První armádní sbor československý zůstal na ruské frontě až do konce února roku 1918. Bolševická revoluce nebyla sice armádu naší vítána radostně, nicméně nebyla ztrácela naděje, že dojde k obnovení východní fronty. Když došlo k podepsání ohavného ruskonoemeckého míru v Břestu Litvském a německé armády nastoupily rychlý postup do vnitra Ruska, ocitla se armáda naše ve velkém nebezpečí. Bylo rozhodnuto, aby vojsko československé, pro